

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (девети състав)

4 май 2023 година*

„Преюдициално запитване — Защита на потребителите — Директива 93/13/ЕИО — Неравноправни клаузи в потребителските договори — Производство по принудително изпълнение на договор за кредит, представляващ изпълнително основание — Оспорване на изпълнението — Контрол върху неравноправните клаузи — Принцип на ефективност — Национална правна уредба, която не позволява на съда по изпълнението да провери евентуално неравноправния характер на дадена клауза след изтичане на определения на потребителя срок за подаване на възражение — Наличие на непогасим по давност иск по общия ред, позволяващ на разглеждащия делото по същество съд да упражни такъв контрол и да разпореди спиране на принудителното изпълнение — Условия, които не правят практически невъзможно или прекомерно трудно упражняването на правата, предоставени от правото на Съюза — Изискване за гаранция в тежест на потребителя за спиране на изпълнителното производство“

По дело C-200/21

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Tribunalul București (Градски съд Букурещ, Румъния) с акт от 25 февруари 2021 г., постъпил в Съда на 31 март 2021 г., в рамките на производство по дело

TU,

SU

срещу

BRD Groupe Société Générale SA,

Next Capital Solutions Ltd,

СЪДЪТ (девети състав),

състоящ се от: L. S. Rossi, председател на състава, S. Rodin (докладчик) и O. Spineanu-Matei, съдии,

генерален адвокат: J. Kokott,

секретар: A. Calot Escobar,

* Език на производството: румънски.

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

като има предвид становищата, представени:

- за BRD Groupe Société Générale SA, от М. Avram, avocată,
- за испанското правителство, от М. J. Ruiz Sánchez, в качеството на представител,
- за италианското правителство, от G. Palmieri, в качеството на представител, подпомагана от G. Greco, avvocato dello Stato,
- за Европейската комисия, от М. Carpus Carcea и N. Ruiz García, в качеството на представители,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

постанови настоящото

Решение

- 1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на Директива 93/13/ЕИО на Съвета от 5 април 1993 година относно неравноправните клаузи в потребителските договори (ОВ L 95, 1993 г., стр. 29; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 2, стр. 273).
- 2 Запитването е отправено в рамките на спор между TU и SU, от една страна, и BRD Groupe Société Générale SA (наричано по-нататък „BRD“) и Next Capital Solutions Ltd (наричано по-нататък „NCS“), от друга страна, по повод на оспорване на принудителното изпълнение на задължението за възстановяване във връзка с договор за кредит, сключен между TU и SU, от една страна, и BRD, от друга страна, като вземането на последното е прехвърлено впоследствие на NCS.

Правна уредба

Правото на Съюза

- 3 Двадесет и четвърто съображение от Директива 93/13 гласи, че „съдилищата и административните органи на държавите членки трябва да разполагат с адекватни и ефективни средства да наложат преустановяването на включването на неравноправни клаузи в потребителски договори“.
- 4 Член 6, параграф 1 от тази директива гласи:

„Държавите членки определят изискването, включените неравноправни клаузи в договори между потребители и продавачи или доставчици да не са обвързващи за потребителя, при условията на тяхното национално право, и че договорът продължава да действа за страните по останалите условия, когато може да се изпълнява и без неравноправните клаузи“.

5 Член 7, параграф 1 от посочената директива предвижда:

„Държавите членки осигуряват, че в интерес на потребителите и конкурентите, съществуват подходящи и ефективни мерки за предотвратяване на употребата на неравноправни клаузи в договори, сключени между потребители и продавачи или доставчици“.

Румънското право

6 Член 638, параграф 1, точка 4 от Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă (Закон № 134/2010 за приемане на Граждански процесуален кодекс) в редакцията му, приложима към спора в главното производство (наричан по-нататък „Гражданският процесуален кодекс“), предвижда:

„Изпълнителни основания, които подлежат на принудително изпълнение, са и:

[...]

4. дълговите ценни книжа или други документи, на които законът предоставя изпълнителна сила“.

7 Съгласно член 638, параграф 2 от Гражданския процесуален кодекс:

„Спирането на изпълнението на актовете, предвидени в параграф 1, точки 2 и 4, може да бъде поискано и в рамките на иск по същество с предмет тяхната отмяна. Разпоредбите на член 719 се прилагат по аналогия“.

8 Член 713, параграф 2 от Гражданския процесуален кодекс предвижда:

„Когато принудителното изпълнение се извършва въз основа на изпълнително основание, различно от съдебно решение, във възражението срещу принудителното изпълнение може да се изтъкват и фактически или правни съображения по съществуването на правото, обективизирано в изпълнителното основание, единствено когато законът не предвижда [...] специален процесуален ред за неговото обезсилване. [...]“.

9 Член 715, параграфи 1, точка 3 от Гражданския процесуален кодекс предвижда:

„Освен ако в закона не е предвидено друго, възражението срещу самото принудително изпълнение може да се подаде в петнадесетдневен срок, който тече от датата, на която:

[...]

3. длъжникът, който оспорва самото изпълнение, е получил решението, с което се разрешава изпълнението, или заповедта, или от датата, на която е узнал за първото действие по изпълнение, когато не е получил нито решението, с което се разрешава изпълнението, нито заповедта, или изпълнението се извършва без заповед.

[...]“.

Спорът в главното производство и преюдициалният въпрос

- 10 През октомври 2007 г. TU и SU сключват договор за кредит с BRD (наричан по-нататък „разглежданият договор за кредит“). През юни 2009 г. последното прехвърля вземането, произтичащо от този договор, на IFN Next Capital Finance SA, което през август същата година го прехвърля на NCS.
- 11 На 23 февруари 2015 г. NCS сезира съдебен изпълнител с искане за принудително събиране на посоченото вземане срещу TU въз основа на разглеждания договор за кредит, който съгласно румънското право представлява изпълнително основание. В този контекст съдебният изпълнител издава срещу TU заповед за плащане, приканваща го да плати остатъка по разглеждания договор за кредит, както и разноските по принудителното изпълнение. Същия ден съдебният изпълнител налага заповед за спиране върху финансовите активи по сметките на TU в няколко банки. Тези различни действия по принудително изпълнение са съобщени на заинтересованото лице на 2 март 2015 г.
- 12 На 6 март 2015 г. съдебният изпълнител налага заповед за спиране върху заплатата на TU при работодателя му. Тази мярка също е съобщена на последния на 13 март 2015 г.
- 13 На 17 март 2015 г. TU оспорва пред съдебния изпълнител претендираните от него суми, а на 5 август 2015 г. иска да му бъде предоставен план за разсрочено плащане в рамките на шест месеца. Впоследствие, на 25 май 2016 г., съдебният изпълнител отново налага заповед за спиране върху част от заплатата на TU.
- 14 На 6 декември 2018 г. съдебният изпълнител издава нова заповед за плащане на остатъка от дължимите на NCS суми, ведно с разноските по изпълнението, под страх от сезиране на частта на TU от собствеността върху намиращ се в Букурещ (Румъния) недвижим имот.
- 15 На 28 декември 2018 г. TU подава възражение срещу принудителното изпълнение пред Judecătoria sectorului 1 București (първоинстанционен съд на първи район, Букурещ, Румъния), като се позовава на погасяването по давност на правото да се иска принудително изпълнение. С окончателно решение, постановено на 18 април 2019 г., тази юрисдикция приема, че възражението срещу изпълнението е просрочено.
- 16 На 17 февруари 2020 г. TU и SU сезират посочения съд с ново възражение срещу принудителното изпълнение, като се позовават на неравноправния характер на две клаузи от разглеждания договор за кредит, свързани със събирането съответно на комисиона за откриване на кредитно досие и на месечна комисиона за обработка и управление на кредита. С искането си TU и SU искат също така отмяна на актовете за принудително изпълнение и връщане на недължимо събраните от NCS суми поради неравноправния характер на тези клаузи.
- 17 В подкрепа на това ново възражение TU и SU се позовават на определение от 6 ноември 2019 г., BNP Paribas Personal Finance SA Paris Sucursala București и Secapital (C-75/19, непубликувано, EU:C:2019:950), в което Съдът е постановил, че Директива 93/13 трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална правна норма като член 713, параграф 2 от Гражданския процесуален кодекс, съгласно която правото на потребителя, срещу когото е образувано производство по принудително изпълнение, да се позове на наличието на неравноправни клаузи в договора, чието принудително изпълнение е в ход, се погасява след изтичането на петнадесетдневен срок, считано от уведомяването за първите действия

по това производство, при това дори потребителят да разполага съгласно националното право с иск за установяване на наличието на неравноправни клаузи, за чието предявяване няма определен срок, но произнасянето по който няма отражение върху решението по производството по принудително изпълнение, което може да стане задължително за потребителя преди произнасянето по иска за установяване на наличието на неравноправни клаузи.

- 18 С решение от 3 юли 2020 г. *Judecătoria sectorului 1 București* (Първоинстанционен съд на първи район, Букурещ) уважава възражението на BRD и NCS за просрочения характер на възражението на TU и SU. Според тази юрисдикция, макар в определение от 6 ноември 2019 г., *BNP Paribas Personal Finance SA Paris Sucursala București и Secapital (C-75/19, непубликувано, EU:C:2019:950)* Съдът да е постановил, че потребителят трябва да има възможност да се позове на неравноправния характер на договорните клаузи в рамките на възражение срещу принудителното изпълнение на съответния договор, това не променя факта, че това право не може да се упражни надлежно във всеки момент, без да е обвързано със законоустановените за тази цел срокове.
- 19 TU и SU обжалват това решение пред запитващата юрисдикция, *Tribunalul București* (Градски съд Букурещ, Румъния), като искат тя да измени първоинстанционното решение, с което е уважено възражението, изведено от просрочения характер на тяхното възражение срещу изпълнението, като твърдят, че мотивите на *Judecătoria sectorului 1 București* (Първоинстанционен съд на първи район, Букурещ) са неправилни от правна гледна точка.
- 20 Запитващата юрисдикция посочва, че делото, с което е сезирана, и делото, по което е постановено определение от 6 ноември 2019 г., *BNP Paribas Personal Finance SA Paris Sucursala București и Secapital (C-75/19, непубликувано, EU:C:2019:950)*, са сходни. Тя обаче иска да се установи дали обстоятелството, че съдът, който евентуално е сезиран от потребителя с иск по общия ред, разполага с възможността да спре принудителното изпълнение на договора до произнасянето по този иск, както следва от член 638, параграф 2 от Гражданския процесуален кодекс, може да повлияе на изводите, направени в това определение.
- 21 Освен това, ако това не е така и не е възможно националноправните норми относно принудителното изпълнение да се тълкуват в съответствие с правото на Съюза, като се позволи на потребителя да направи възражение срещу принудителното изпълнение на договора след петнадесетдневния срок, като се позове на неравноправния характер на клаузите на съответния договор, запитващата юрисдикция иска да установи какви последици би трябвало да изведат от това.
- 22 При тези обстоятелства *Tribunalul București* (Градски съд Букурещ) решава да спре производството по делото и да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„Допуска ли Директива 93/13 национална правна норма като съдържащата се в член 712 и сл. [...] от Гражданския процесуален кодекс, която предвижда петнадесетдневен срок, в който с възражение срещу принудително изпълнение длъжникът може да изтъкне неравноправния характер на договорна клауза на [договора, представляващ] изпълнителното основание, при положение че за предявяването на иск за установяване на наличието на неравноправни клаузи в [договора, представляващ] изпълнителното

основание, няма предвиден срок и в производството по този иск длъжникът има право да поиска спиране на принудителното изпълнение [...] съгласно член 638, параграф 2 от Гражданския процесуален кодекс?“.

По преюдициалния въпрос

- 23 С въпроса си запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали Директива 93/13 трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска националноправна разпоредаба, която не позволява на съда по изпълнението, сезиран след изтичане на предвидения в тази разпоредаба петнадесетдневен срок с възражение срещу принудителното изпълнение на сключен между потребител и продавач или доставчик договор, който представлява изпълнително основание, да преценява служебно или по искане на потребителя неравноправния характер на клаузите на този договор, въпреки че в съответствие с друга разпоредаба от това национално право потребителят разполага освен това с иск по същество, който му позволява да поиска от сезирания с този иск съд да извърши такава проверка и да разпореда спиране на принудителното изпълнение до произнасянето по този иск.
- 24 Съгласно постоянната практика на Съда въведената с Директива 93/13 система на защита се основава на идеята, че потребителят е в положение на по-слаба страна спрямо продавача или доставчика от гледна точка както на преговорните си възможности, така и на степента си на информираност (вж. по-специално решение от 26 януари 2017 г., *Banco Primus*, C-421/14, EU:C:2017:60, т. 40 и цитираната съдебна практика).
- 25 С оглед на това положение на по-слаба страна член 6, параграф 1 от тази директива предвижда, че неравноправните клаузи не са обвързващи за потребителя. Става въпрос за императивна разпоредаба, с която се цели замяната на формалното равновесие, което договорът установява между правата и задълженията на съдоговорителите, с действително равновесие, което може да възстанови равенството между тях (вж. по-специално решения от 21 декември 2016 г., *Gutiérrez Naranjo* и др., C-154/15, C-307/15 и C-308/15, EU:C:2016:980, т. 53 и 55, и от 26 януари 2017 г., *Banco Primus*, C-421/14, EU:C:2017:60, т. 41).
- 26 В този контекст Съдът многократно е постановявал, че когато са налице необходимите за това правни и фактически обстоятелства, националният съд е длъжен служебно да преценява неравноправния характер на договорните клаузи, попадащи в приложното поле на Директива 93/13, и по този начин да компенсирa неравнопоставеността, съществуваща между потребителя и продавача или доставчика (решения от 14 март 2013 г., *Aziz*, C-415/11, EU:C:2013:164, т. 46 и цитираната съдебна практика, от 21 декември 2016 г., *Gutiérrez Naranjo* и др., C-154/15, C-307/15 и C-308/15, EU:C:2016:980, т. 58, и от 26 януари 2017 г., *Banco Primus*, C-421/14, EU:C:2017:60, т. 43).
- 27 Освен това Директива 93/13 задължава държавите членки да предвидят подходящи и ефективни мерки за предотвратяване на употребата на неравноправни клаузи в договори, сключени между потребители и продавачи или доставчици, както следва от член 7, параграф 1 във връзка с двадесет и четвърто съображение от тази директива (решение от 26 юни 2019 г., *Addiko Bank*, C-407/18, EU:C:2019:537, т. 44 и цитираната съдебна практика).

- 28 Макар Съдът вече многократно да е дал съобразени с изискванията на член 6, параграф 1 и член 7, параграф 1 от Директива 93/13 насоки за това по какъв начин националният съд трябва да осигури защитата на правата, които потребителите черпят от тази директива, това не променя факта, че правото на Съюза по принцип не хармонизира производствата, по реда на които се преценяват твърденията за неравноправност на договорна клауза, и че следователно тези производства се уреждат от вътрешния правен ред на всяка държава членка, при условие обаче да не са по-неблагоприятни от производствата, които уреждат подобни вътрешни положения (принцип на еквивалентност), и да не правят практически невъзможно или прекомерно трудно упражняването на правата, предоставени от правото на Съюза (принцип на ефективност) (вж. в този смисъл решение от 26 юни 2019 г., *Addiko Bank*, C-407/18, EU:C:2019:537, т. 45 и 46 и цитираната съдебна практика).
- 29 Освен това Съдът е уточнил, че задължението на държавите членки да осигурят ефективността на правата, които правните субекти черпят от правото на Съюза, включва — що се отнася в частност до правата, произтичащи от Директива 93/13 — изискване за ефективна съдебна закрила, потвърдено в член 7, параграф 1 от тази директива и закрепено също в член 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз, което наред с останалото важи за определянето на процесуалните правила, приложими към исковете, основани на подобни права (вж. в този смисъл решение от 10 юни 2021 г., *BNP Paribas Personal Finance*, C-776/19—C-782/19, EU:C:2021:470, т. 29 и цитираната съдебна практика).
- 30 В това отношение Съдът вече е преценил, че ако производството по принудително изпълнение приключи преди произнасянето на решението на съда, разглеждащ делото по същество, с което се обявява неравноправността на договорната клауза, стояща в основата на това принудително изпълнение, и като последица от това нищожността на това производство, това решение би позволило на посочения потребител да си осигури само последваща защита с обезщетителен характер, която би се оказала непълна и недостатъчна и не би представлявала нито подходящо, нито ефективно средство за преустановяване на използването на същата клауза, противно на предвиденото в член 7, параграф 1 от Директива 93/13 (определение от 6 ноември 2019 г., *BNP Paribas Personal Finance SA Paris Sucursala București и Secapital*, C-75/19, непубликувано, EU:C:2019:950, т. 32 и цитираната съдебна практика).
- 31 Така в точка 34 от определение от 6 ноември 2019 г., *BNP Paribas Personal Finance SA Paris Sucursala București и Secapital* (C-75/19, непубликувано, EU:C:2019:950), на което се позовава запитващата юрисдикция, Съдът е постановил, че Директива 93/13 трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска националноправна норма, по силата на която потребител, сключил договор за заем с кредитна институция и срещу когото продавачът или доставчикът е започнал производство по принудително изпълнение, няма право, след изтичането на петнадесетдневен срок, считано от уведомлението за първите действия по това производство, да се позове на наличието на неравноправни клаузи, за да се противопостави на посоченото производство, при това дори ако съгласно националното право този потребител разполага с иск за установяване на наличието на неравноправни клаузи, чието предявяване не е обвързано с никакъв срок, но решението по който няма отражение върху изхода от производството по принудително изпълнение, който може да стане задължителен за потребителя преди произнасянето по иска за установяване на наличието на неравноправни клаузи.

- 32 Запитващата юрисдикция обаче иска да се установи дали това тълкуване е валидно и в хипотезата, при която сезираният с иска по същество съд е компетентен да спре принудителното изпълнение.
- 33 В това отношение следва да се констатира, че възможността потребителят да предяви пред съда, който разглежда делото по същество, иск по общия ред за контрол на евентуално неравноправния характер на клаузите на договора, чието принудително изпълнение е в ход, в рамките на който иск той може да поиска от съда да спре това изпълнение, по принцип може да позволи да се предотврати опасността производството по принудително изпълнение да приключи преди края на производството по иска за установяване на наличието на неравноправни клаузи.
- 34 Следва обаче да се отбележи, че след подаването на настоящия акт за преюдициално запитване Съдът постановява решение от 17 май 2022 г., *Impuls Leasing România* (C-725/19, EU:C:2022:396). В точка 60 от това решение той приема, че член 6, параграф 1 и член 7, параграф 1 от Директива 93/13 трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат национална правна уредба, която не позволява на съда по изпълнението, сезиран с възражение срещу принудителното изпълнение, да преценява служебно или по искане на потребителя неравноправния характер на клаузите на сключен между потребител и продавач или доставчик договор, който представлява изпълнително основание, щом като съдът по същество, който може да бъде сезиран с отделен иск по общия ред, за да разгледа евентуалния неравноправен характер на клаузите на такъв договор, може да спре изпълнителното производство до постановяването на решение по същество само при внасяне на обезпечение в размер, който може да възпре потребителя да предяви и да поддържа такъв иск.
- 35 Запитана относно поддържането на настоящото преюдициално запитване с оглед на това решение, запитващата юрисдикция посочва, че то съдържа отговор на сходен въпрос, свързан с идентичен правен проблем.
- 36 Наистина в спора по главното производство, по който е постановено решение от 17 май 2022 г., *Impuls Leasing România* (C-725/19, EU:C:2022:396), сезираният с възражението срещу принудителното изпълнение съд не е имал възможността да контролира потенциално неравноправния характер на клаузите на договора, служещ като основание за това изпълнение, докато при обстоятелствата по делото, по което е отправено настоящото преюдициално запитване, този съд има възможността да направи това, стига да е сезиран в петнадесетдневен срок, след изтичането на който потребителят губи правото си. И в двете хипотези обаче основният въпрос е дали възможността за потребителя да предяви иск по същество, в рамките на който може да поиска спиране на принудителното изпълнение, предвид реда и условията за подобно спиране, е от естество да гарантира ефективността на защитата, която Директива 93/13 цели да постигне.
- 37 От акта за преюдициално запитване е видно, че за подобно спиране се прилагат разпоредбите на член 719 от Гражданския процесуален кодекс. В това отношение процесуалният контекст изглежда идентичен с посочения в точка 57 от решение от 17 май 2022 г., *Impuls Leasing România* (C-725/19, EU:C:2022:396), в което Съдът отбелязва, че при отделен иск пред съда, който разглежда делото по същество, потребителят, който иска спиране на производството по принудително изпълнение, е длъжен да внесе обезпечение, изчислено въз основа на стойността на предмета на иска. Съдържанието на член 719 от

Гражданския процесуален кодекс, възпроизведено в становището, представено от Европейската комисия в рамките на настоящото преюдициално запитване, потвърждава тази констатация.

- 38 Ето защо следва да се отбележи, че в точка 58 от решение от 17 май 2022 г., *Impuls Leasing România* (C-725/19, EU:C:2022:396), Съдът припомня съдебната практика, съгласно която разходите, които евентуално исково производство би създадо с оглед на размера на оспорваното задължение, не трябва да възпират потребителя да сезира съда за целите на проверката на евентуалния неравноправен характер на договорните клаузи. В точка 59 от това решение той констатира, че е вероятно длъжникът, който не е изпълнил своето задължение за плащане, да не разполага с необходимите финансови средства, за да учреди необходимото обезпечение.
- 39 Ето защо следва да се приеме, че възможността, с която разполага потребителят, без да е длъжен да спазва определен срок, да предяви иск по същество, в рамките на който той може да поиска спиране на производството по принудително изпълнение посредством учредяване на обезпечение, не може да осигури ефективността на търсената с Директива 93/13 защита, ако размерът на сумата, която се изисква за учредяването на тази гаранция, е от естество да разубеди потребителя да предяви и да поддържа такъв иск, което запитващата юрисдикция следва да провери.
- 40 Нещо повече, запитващата юрисдикция посочва, че продължава да е от значение частта от преюдициалното ѝ запитване, посочена в точки 23 и 24 от него, която се отнася до подхода, който трябва да възприеме националният съд в случай на невъзможност той да тълкува националното право в съответствие с правото на Съюза.
- 41 В това отношение следва да се припомни, че при невъзможност да се извърши тълкуване и прилагане на националната правна уредба, съответстващи на изискванията на Директива 93/13, националните юрисдикции са длъжни служебно да проверят дали уговорките между страните са неравноправни, като при необходимост оставят без приложение всички национални разпоредби или национална съдебна практика, които възпрепятстват тази проверка (решение от 7 ноември 2019 г., *Profi Credit Polska*, C-419/18 и C-483/18, EU:C:2019:930, т. 76 и цитираната съдебна практика).
- 42 Ето защо на поставения въпрос следва да се отговори, че Директива 93/13 трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска разпоредба на националното право, която не позволява на съда по изпълнението, сезиран след изтичане на предвидения в тази разпоредба петнадесетдневен срок с възражение срещу принудителното изпълнение на сключен между потребител и продавач или доставчик договор, който представлява изпълнително основание, да преценява служебно или по искане на потребителя неравноправния характер на клаузите на този договор, въпреки че в съответствие с друга разпоредба на това национално право потребителят разполага освен това с иск по същество, който му позволява да поиска от сезирания с този иск съд да извърши такава проверка и да разпореда спиране на принудителното изпълнение до произнасянето по посочения иск, когато това спиране на изпълнението е възможно само срещу плащането на обезпечение, чийто размер може да възпре потребителя да предяви и да поддържа подобен иск, което запитващата юрисдикция следва да провери. Ако не може да тълкува и приложи националното законодателство в съответствие с изискванията на тази директива, националният съд, сезиран с възражение срещу принудителното изпълнение на такъв

договор, е длъжен да провери служебно дали клаузите му са неравноправни, като при необходимост остави без приложение всички национални разпоредби, които не допускат такава проверка.

По съдебните разноски

- 43 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (девети състав) реши:

Директива 93/13/ЕИО на Съвета от 5 април 1993 година относно неравноправните клаузи в потребителските договори

трябва да се тълкува в смисъл, че

не допуска разпоредба на националното право, която не позволява на съда по изпълнението, сезиран след изтичане на предвидения в тази разпоредба петнадесетдневен срок с възражение срещу принудителното изпълнение на сключен между потребител и продавач или доставчик договор, който представлява изпълнително основание, да преценява служебно или по искане на потребителя неравноправния характер на клаузите на този договор, въпреки че в съответствие с друга разпоредба на това национално право потребителят разполага освен това с иск по същество, който му позволява да поиска от сезирания с този иск съд да извърши такава проверка и да разпореда спиране на принудителното изпълнение до произнасянето по посочения иск, когато това спиране на изпълнението е възможно само срещу плащането на обезпечение, чийто размер може да възпре потребителя да предяви и да поддържа подобен иск, което запитващата юрисдикция следва да провери. Ако не може да тълкува и приложи националното законодателство в съответствие с изискванията на тази директива, националният съд, сезиран с възражение срещу принудителното изпълнение на такъв договор, е длъжен да провери служебно дали клаузите му са неравноправни, като при необходимост остави без приложение всички национални разпоредби, които не допускат такава проверка.

Подписи